

Chuyện Bàn Lùi

» Tác giả: **Nguyễn Văn Lục**

Sử phi sử

"Bây giờ trung thực phải đặt lên trước vì là cái thiếu nhất"

Lời TT Phạm Văn Đồng. NXBCTQG. Hà Nội 2002, trang 693

Trên đây là lời phát biểu của cựu TT Phạm Văn Đồng, người hơn ai hết hiểu cái bản chất chế độ cộng sản là gì? Trước khi chết, hẳn ông hiểu rõ chế độ ấy và cảnh báo tính chất thiếu trung thực, tính tuyên truyền trong hệ thống giáo dục dưới chế độ CS. Ông đã đề nghị như thế với ban khoa giáo trung ương và Bộ Giáo Dục và Đào tạo.

Nhưng rồi nước lũ ra sông, mọi việc không thành. Và từ xưa đến nay, đã có hàng trăm, hàng ngàn những lời phát biểu nước lũ ra sông như thế. Đôi khi càng nói càng tệ hại hơn. Ông nào lên cũng nói chống tham nhũng, nhưng tham nhũng càng nhiều hơn đến không có thuốc chữa.

Tôi vốn không khó tính, tôi chỉ mong muốn kiếm cho ra trong cái ban lãnh đạo nhà nước bây giờ một người tử tế, một người thôi, một người sống đàng hoàng, không lầy của dân.

Điều đó không thể tìm ra được. Đất nước này thế thì nó hỏng rồi, nó mục nát rồi.

Vì thế, Việt Nam chỉ có một con đường thoát: **thay đổi cơ chế**. Thay đổi cơ chế cũng chưa hẳn là xong. Phải thay đổi cả cái não trạng như những tế bào ung thư đục ruỗng cơ thể con người Việt Nam. Công việc vạn nan.

Cái não trạng đục ruỗng đó là sống thiếu trung thực, sống gian dối lừa phỉnh quen rồi do tuyên truyền mà ra.

Hiện nay ở VN, có 10776 đơn vị phát thanh bao gồm hoặc thị trấn, phường và xã có đơn vị phát thanh mỗi ngày. Tất cả đều do ngân sách đài thọ. Đây là những máy nghiền nát não trạng con người thành thứ Robot nói suy nghĩ như cái máy.

Khôn thay, sự lừa phỉnh, sự gian dối lại bắt nguồn từ giáo dục, từ mẫu giáo, từ

các mầm non, thiếu nhi, thiếu niên đến thanh niên.

Đến lúc trưởng thành vỡ lẽ ra được thì đã trễ rồi. Gian dối trở thành quán tính con người. Đến cả nước nói dối. Khốn thay để làm người VN mà không biết nói lời chân thật.

Cái lừa phỉnh man trá đủ loại mà nền giáo dục VN tạo ra rất **hiều khoảng tối**.

Hai khoảng tối rất quan trọng là các kỳ thi tuyển sinh đại học và sự cải cách giáo dục trong các sách giáo khoa.

Riêng ông bộ trưởng giáo dục đã xin 10 năm, tức là vào năm 2010 để chấm dứt và nói **Không với hai tiêu cực**: Nói không với các hiện tượng tiêu cực trong thi cử và nói không với bệnh thành tích trong giáo dục?

Nay đã bắt đầu 2007, hai cái không đó hình như vẫn còn nguyên vẹn?

Từ đó, ông chưa làm được điều gì cụ thể cả. Thời gian chẳng còn bao lâu nữa cho ông bộ trưởng Nguyễn Thiện Nhân?

Về thi tuyển sinh: Nhiều bài báo đã nói về điều ấy như : *Một đề thi khuyết tật.. Tội nghiệp con tôi* Và mở ra những cuộc hội thảo về: *giải pháp chống tiêu cực trong thi cử, phong bì cho thầy trước khi thi*. Người ta gọi ông bộ trưởng giáo dục Nguyễn Thiện Nhân là làm *những cuộc phiêu lưu*. Nói dối mới nhiều quá đâm nhàm, ai đó đã sáng chế ra chữ mới hơn: "*Bình minh thứ hai của đổi mới*" Rồi "*nói Không với tiêu cực từ phổ thông Trung học đến đại học*"

Có người còn bi quan hơn nói rằng thà là trả tiền để có được bằng cấp sản phẩm dỏm còn đỡ đau hơn là cố gắng học tập thật mà chỉ cho một sản phẩm giả.

Thật giả là nan đề của vấn đề giáo dục đại học VN hiện nay.

Những lời bình nghị đủ loại về thầy dạy, trò học trong các kỳ thi tuyển như : "*Cơm chấm cơm*". Đó là tình trạng đào tạo tiến sĩ ở VN, thầy trò ngang sức chấm nhau. Về ông Bộ Trưởng Nguyễn Thiện Nhân đưa ra lời nhận xét: "*Chấm 31 năm không sao nhưng đến thời kỳ hội nhập là không bình thường, không thể kéo dài tình trạng này*". Nếu không đạt chất lượng thì tự an ủi: "*Thiếu còn hơn yếu*". Và để giải quyết vấn đề chất lượng bằng cách *thị trường hóa, bằng cách liên kết với các đại học Quốc tế*.

Và nay thì nhiều người ngỡ ngàng thần thờ": chỉ thế thôi ư. Chỉ làm những cuộc đo mới "*trên giấy*".

Nhưng như một nếp sống văn hóa XHCN, người ta đã tốn công với rất nhiều nghị quyết, họp Hội đồng. Chỉ riêng năm 2001/2002, Bộ Giáo dục và đào tạo đã tổ chức xây dựng "chương trình khung" và coi như một bước tiến đổi mới giáo dục. Có tất cả 12 Hội đồng khối và 106 Hội đồng ngành với tổng số 1.725 ủy viên. Từ tính thiếu trung thực nên hệ đào tạo đại học đã đẻ ra nhiều tiến sĩ "giấy" như nhận xét của ông Trần Văn Thọ, một giáo sư từ nước ngoài về nước giảng dạy. Ông cho biết đã tham dự 8 buổi thi Phó tiến sĩ, vậy mà văn bằng sau đó được chuyển tự động sang thành

tiến sĩ? [1]

Bài viết sau đây của tôi giới hạn vào cái góc tối sách giáo khoa, trong đó đặc biệt là sách giáo khoa sử một vài lớp bậc trung học.

Tự nó, môn sử là bị người đời hiếp đáp nhiều nhất. Chân dung của nó có thể ví như chân dung của một cô gái con nhà lành bị hiếp dâm nhiều lần, bị làm nhục, bị mang ra bôi bẩn.

Mặc dầu vậy, có rất nhiều sử gia từ xưa đến nay răn dạy đủ điều hay lẽ phải về môn sử. Sử gia Ngô Sĩ Liên, viết trong Đại Việt sử ký toàn thư: "*Sử để ghi chép việc, mà việc hay hay dở dùng làm gương răn cho đời*". Lê Quý Đôn, trong bài tựa Đại Việt thông sử thì viết: "*Đại để phép làm sử là phải: mỗi sự kiện đều nhặt đủ không bỏ sót để cho người ta sau khi mở ra xem, rõ được manh mối, biết được đầu đuôi, tuy không được mắt thấy tai nghe, mà rõ ràng như chính mình được thấy*".

Đây là chuyện người xưa. Nay là chuyện sách giáo khoa sử

Về những nét lớn trong các sách giáo khoa sử lớp 10, 11, 12

Cảm tưởng chung khi tôi đọc các sách giáo khoa sử lớp 10,11 là nội dung các sách sử này bành bạc **chủ nghĩa Mác mà không có Mác**. Mang chủ nghĩa ấy một cách gián tiếp áp đặt lên các chế độ nông nô và phong kiến là một cách suy diễn bằng loại suy (analogie) phiên diễn và ngụy tạo.

Chế độ nông nô là hình thức sơ đẳng của mối tương giao người- người, rất gần với các định luật thiên nhiên theo đó cá lớn nuốt cá bé, nhưng lại rất xa vời với ý thức về sự bóc lột, về ý thức tranh đấu giai cấp. Nó chưa có **điều kiện chín mùi** để hình thành một nhận thức đầy đủ về ý niệm bóc lột, về mối tương giao ông chủ-thằng c theo nghĩa là một cặp đôi kháng tranh đấu một mất một còn. Vì thế, không thể nài mang ý thức hệ Mác xít chín mùi, thành quả của nhận thức biện chứng, hiểu sâu xa bản chất sự bóc lột để giải thích tính cách tương tự hay tính cách **mở đầu** cuộc đấu tranh giai cấp giữa giàu nghèo.

Về điểm này, trước đây Đào Duy Anh cũng đã sai lầm khi xử dụng duy vật biện chứng, duy vật sử quan để giải thích về các chế độ xã hội trước Mác.

Phải xác định rõ ràng Mác là Mác, bắt đầu từ đó và dừng lại đó. Đi lui về trước Mác hay tham vọng đi xa về sau đều tỏ ra bất cập và lúng túng. Chủ thuyết Mác đã tỏ ra thất bại khi áp dụng vào các nền kinh tế đương đại và tỏ ra bất cập, hời hợt khi dùng để giải thích chế độ nông nô và phong kiến.

Sách giáo khoa Sử, lớp 10, lớp 11 đã dựa vào các chế độ xã hội để minh chứng cho những khung lý thuyết của mình. Vì thế, **nó đã giản lược lịch sử con người vào lịch sử của các cuộc đấu tranh giai cấp**. Bằng chứng là đã có các cuộc đấu tranh trong các chế độ nông nô và các chế độ phong kiến, rồi phóng chiếu ý thức giai cấp bị bóc lột và từ đó đưa ra chiêu bài giải phóng con người ra khỏi các giai cấp bóc lột ấy.

Đó là một phóng chiếu phi thực không thích hợp cho chế độ xã thôn, gia tộc VN

Vì thế, nó không lột tả được tinh thần cũng như nếp sống bản địa của người VN.

Nó cũng không nêu bật được từng thời kỳ, từng bước đi gian nan dành lấy quyền sống của tổ tiên chúng ta trong việc bảo vệ đất nước và bảo vệ nếp sống Việt tính.

Nói trắng ra nó có thể sẵn sàng bỏ qua, bỏ quên, cố tình lờ đi tất cả các triều đại lịch sử từ thời Bắc thuộc, rồi qua các triều đại Ngô, Đinh, Lê, rồi trải qua các đời Lý, Trần, Hồ và khởi nghĩa Lam Sơn. Tiếp đến là các thời Lê, Mạc, Trịnh- Nguyễn Tây Sơn. Vì thế, nó đã cố tình bỏ qua tất cả các khung xã hội với đơn vị làng xã, xã thôn, gia tộc, đơn vị gia đình từ đó có nếp sống văn hóa, luân lý, sinh hoạt làm ăn, sinh hoạt tín ngưỡng và phong tục thật phong phú và sống động.

Con người VN đã không có mặt và xa lạ trong tất cả tiến trình từ xã hội nông nô đến phong kiến.

Đó là một thứ sử phi sử, một thứ sử chết.

Sự giải thích sử, cắt nghĩa hướng đi lịch sử dựa trên lý thuyết K. **Mác đã tỏ ra hết thời, nông cạn và phiến diện.** Ta không thể cứ tiếp tục dùng lý thuyết đó nhồi sọ vào giới trẻ VN nữa.

Chẳng ai có thể chứng minh cho chúng ta thấy rằng ý thức giai cấp bị bóc lột trong chế độ nô tỳ của VN nó như thế nào?

Ngược lại trong xã hội xã thôn, đơn vị là gia đình và làng xã, chỉ cho thấy sự hài hòa, sống trong tình thân xã thôn có trên có dưới, **có tình người trong đó, chủ tớ không hẳn là một tương quan bóc lột, mà là một tương quan đùm bọc.[2]**

Áp dụng chủ thuyết Mác xít trong tương quan chủ ông- thàng ở là một giải thích máy móc và phiến diện. Nó chỉ đúng trong các xã hội phương Tây ở vào thời kỳ phôi thai của xã hội tư bản và không liên quan gì đến xã hội xã thôn, lấy gia đình, họ tộc làm kim chỉ nam cho nếp sống văn hóa Việt.

Chính những yếu tố gia đình có nề nếp, có kỷ cương đã làm nên lịch sử con người VN qua các thời đại. Xóa trắng như thế là xóa trắng nền tảng của Việt tộc.

Chính ở điểm này mà tội nghiệp cho giới trẻ của 83 triệu người VN đã không còn nhìn nhận ra tổ tiên, cha ông mình đã sống, đã tranh đấu để sống còn qua các thời kỳ lịch sử, đánh dấu bằng cái mốc các triều đại các vua chúa từ đời vua Hùng trở về sau như thế nào?

Học sinh bị nhồi sọ bằng một thứ sử không sử.

Tôi không tìm thấy bóng dáng con người. Bóng dáng của tổ tiên chúng ta trong những bài học sử đó.

Đó là thiếu sót không tha thứ được.

Sử là sử học về con người. Chính là những con người có tên có tuổi, là tác nhân ra sử, chứ không phải là những phong trào, những đám đông vô danh.

Vì thế, tôi cũng không tìm thấy vết chân tổ tiên tôi trên những đoạn đường sử đó với đầy chông gai và khốn khổ, áp bức, tù đầy, nghèo túng và khốn cùng, nhưng vẫn đầy lòng can đảm, sự trí trí và quyết tâm đi tới.

Tôi cũng không học được bất cứ điều gì, như tình yêu tổ quốc, yêu đất nước con người, yêu mảnh đất quê hương yêu dấu như xóm làng, bà con, hàng xóm.

Tóm lại về cơ bản, tôi không chấp nhận thứ sử đó, sử phi sử.

Sử lớp 12: Trong phần sử liệu của học sinh lớp 12, tôi xin chỉ giới hạn vào tập 2 và trong tập hai, chỉ xin giới hạn vào cuộc chiến tranh Việt Pháp và chiến tranh giữa miền Bắc và miền Nam và sau đó thời gian sau 1975.

Trong suốt cuộc kháng chiến chống Pháp từ 1946/1954, tôi nhận ra những điều bóp méo, bẻ quặt đến kinh ngạc sau đây trong sách giáo khoa sử lớp 12 này. Tôi không hiểu những người thường quan tâm đến những vấn đề thiết thân đến chuyện đất nước nghỉ gì? Như quý ông Phạm Vũ Hạc, Nguyễn Trung, Phan Đình Diệu, Hoàng Tụy, Nguyễn Lâm Dũng? Nội dung cuốn sách sử lớp 12 ấy có những điều không nói sau đây:

- Không một chữ về khu tự vệ Phát Diệm vốn giữ một vai trò nhất định và quyết định: Khu tự vệ cầm chân người Pháp, đồng thời là rào lũy che chắn vùng kháng chiến. Và sau này, giữ vai trò trái đũa giữa vùng tề và vùng kháng chiến, cửa ngõ cung cấp thuốc men, vật dụng, ngay cả súng đạn qua cửa biển Cồn Thoi rồi đi xuôi vào Thanh Hóa vào liên khu V của tướng Nguyễn Sơn.

- Không một chữ đã động đến các lực lượng Giáo phái Cao Đài, Hòa Hảo ở miền Nam vốn gây khó khăn cho người Pháp không ít.

- Nhất là không một chữ cho cuộc kháng chiến Nam Bộ, mở đầu cuộc kháng chiến trên toàn quốc trong suốt những năm bị người Pháp chiếm đóng. Không biết nếu Lê Duẩn còn sống sẽ nghĩ gì khi đọc cuốn sách sử này? Và nhất là những người từng sống chết với kháng chiến Nam Bộ Như Trần Văn Giàu, Phạm Ngọc Thuần (anh của Phạm Ngọc Thảo, ông Giàu thì còn ở Việt Nam, ông Thuần thì nay ở Pháp) [3]

- Phía chính quyền Quốc gia với Quốc Trưởng Bảo Đại, với các đời Thủ tướng như Nguyễn Văn Tâm, Trần Văn Hữu.. đã cộng tác chiến đấu bên cạnh quân đội Pháp, nhưng sách sử lớp 12 không hề nhắc tới, dù một dòng. 35 trang sách dành cho cuộc chiến tranh Việt Pháp Bảo Đại không được nhắc tới một lần nào.

Thật là hiệp đáp lịch sử quá đáng. Hầu như đây chỉ là cuộc chiến tranh giữa người Pháp và người Cộng Sản. Lịch sử Không phải được viết lại mà tái tạo theo ý muốn của những người lãnh đạo Hà nội.

Và cuối cùng, đó chỉ còn là cuộc chiến của họ và thắng lợi cũng đương nhiên là của họ.

Đây là thứ sử của đảng Cộng Sản Việt Nam chứ không phải sử của 80 chục triệu người Việt. Và rằng tất cả những lính bộ đội miền Bắc đã chết là chết cho đảng Cộng Sản của Hồ Chí Minh. Không phải chết cho dân tộc Việt.

Người Việt Nam nói chung bị gạt ra bên lề của chính lịch sử đất nước mình. Điều mà ít ai để ý tới.

Nhưng quan trọng hơn cả, điều mà tôi muốn lưu ý mọi người, những người trí thức miền Nam, những người đã chết như luật sư Trịnh Đình Thảo, bác sĩ Dương Quỳnh Hoa...không nói làm gì.. đã đành... Những người còn sống sờ sờ như Lữ Phương Tôi hỏi các người, có một chỗ nhỏ nhoi nào cho các anh trong sách sử lớp 12 này không? Mặc dầu biết rằng các anh chỉ là "bù nhìn", họ sắm tuồng cho các anh, dù thế đi nữa thì bù nhìn cũng có chỗ của bù nhìn chứ?

Miền Nam đi trước về sau. Các anh bị phản bội. Đó là mặt trái phơi bày cái đều cang của sử lớp 12.

Sau chiến thắng, các anh bị đẩy lui vào bóng tối hậu trường. Bài học nhớ đời cho những kẻ cầm cờ, kẻ lãng mạn chính trị.

Cuối cùng thì có thể nói đây là lịch sử tranh đấu dành độc lập giữa các thế lực phản động do đế quốc thực dân Pháp chỉ huy với các lực lượng vũ trang Cộng sản chủ động và đã đưa đến sự toàn thắng cuối cùng của chủ nghĩa Cộng sản trên toàn thế giới?

Nếu nó là lịch sử đấu tranh dành thắng lợi của chủ nghĩa Cộng Sản thì hà có gì bắt toàn thể học sinh, hệ thứ 12 phải học, phải đọc và phải thi? Nó có khác gì sự áp đặt toàn thể họ sinh học về chủ nghĩa Mác một chủ nghĩa ngoại lai và thoái trào?

Đó là hình ảnh biểu tượng về một môn học mà thầy không muốn dạy và trò không muốn học?

Chưa kể cuốn sách chứa đầy đầy những danh từ có tính cách cách biếm nhả quân dân miền Nam. Sự biếm nhả đó là một ứng xử vô ý thức của những kẻ thắng trận theo cái kiểu được làm vua thua làm giặc. Họ khinh miệt và coi thường những người lính miền Nam theo cái óc vĩ cuồng của những kẻ thắng trận.

Xin dẫn chứng: Bọn **phản động** nằm trong Thiên Chúa giáo, Cao Đài, Hòa Hảo **Tập đoàn** Ngô đình Diệm, Mỹ- Diệm, **chính quyền tay sai** Ngô Đình Diệm. Về **phúc nguy, chúng ra sức bắt lính.**

10 giờ 45 phút ngày 30 tháng tư, xe tăng của ta tiến thẳng vào dinh Độc lập nguy **bất sống toàn bộ nguy quyền trung ương**, Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng không điều kiện. Trong hình 28, trang 177 có ghi, **chính quyền nguy trung ương bị bắt.** Thực tế thấy ông Dương Văn Minh đang hoảng vừa đi vừa cặp tay sau đít, bêu

phải là cụ Nguyễn Văn Huyền, bên trái là ông Vũ Văn Mẫu.

Trước khi CS vào dinh Gia Long, theo ông Vũ Ánh, ông Dương Văn Minh có tuyên bố trên đài phát thanh: "*Tôi yêu cầu các anh em chiến sĩ VNCH hãy bình tĩnh và ngưng nổ súng, và ở đâu ở đó. Chúng tôi yêu cầu anh em chiến sĩ Cộng hòa miền Nam VN bình tĩnh để cùng nhau thảo luận và **bàn giao chính quyền** trong vòng trật tự và tránh đổ máu vô ích của đồng bào*"

Thật sự có bàn giao không? Không. Chính phủ của ông **DVM đã bị buộc phải tuyên bố đầu hàng với tư cách TTVNCH** như sau: "*Tôi, Dương Văn Minh, Tổng Thống của chính phủ Sài gòn, kêu gọi các lực lượng vũ trang của VNCH hạ vũ khí và **đầu hàng không điều kiện** các lực lượng Mặt trận dân tộc giải phóng*".

Bản tuyên bố này do phía bên CS soạn sẵn, vì phía VNCH không bao giờ gọi quân đội VNCH của mình là các **lực lượng vũ trang của VNCH**.

Giả dụ rằng, ông DVM không chịu tuyên bố đầu hàng, trong tình thế lúc đó, tôi nghĩ người cộng sản có thể giết ông ngay lúc đó và bắt hoặc ông Nguyễn Văn Huyền hoặc Vũ Văn Mẫu lên nói thay. Tình thế lúc đó thật là bi kịch chứ không đơn giản nữa. Sau này, ở Hải ngoại, tôi chỉ được nghe nói lại, khi trả lời phỏng vấn, ông DVM trả lời: ông chỉ bàn giao chính quyền. Điều này không đúng.

Lịch sử mới đây mà đã bị họ huyền diệu đi nhiều?

Ai cho phép một cuốn sách sử dùng làm sách giáo khoa để dạy cho con em người miền Nam về những tên linh ngụy, bọn linh đánh thuê, bọn ngụy quyền? Đó là cha ông họ, anh em họ, chú bác họ.

Bỉ báng gián tiếp đến bố mẹ, cha ông các thế hệ thanh niên trẻ miền Nam là điều khó chấp nhận, nói chi đến những lời lẽ tuyên truyền hô hào hòa hợp, hòa giải. Những năm đầu sau 1975, lòng người còn giao động, chính quyền còn ấu trĩ chính trị thì may ra còn hiểu được. Nay in ấn đến 13,14 lần, những chữ đó vẫn tồn tại như một blemme trên mặt toàn thể dân chúng miền Nam.

Về những con số ảo, con số bịp bợm

Chúng ta hãy đọc mà xem:

- Trong 4 tháng mùa khô 1965/1966, trên toàn miền quân dân ta loại khỏi vòng chiến đấu 104000, trong đó có 42500 lính Mỹ, 3500 chư hầu, bắn rơi và phá hủy **1430 máy bay**, phá hủy 600 xe tăng và xe bọc thép, 1310 ô tô.

- Bước vào mùa khô 1966-1967, mùa khô thứ hai, trên toàn miền, dân quân ta đã loại khỏi vòng chiến đấu 151000 địch trong đó có 68200 lính Mỹ, 5540 chư hầu, bắn rơi và **phá hủy 1231 máy bay** (xin so sánh hai con số máy bay ở trên và ở dưới), phá hủy 1627 xe tăng và xe bọc thép, 2107 ô tô.

- Trong dịp Tổng tấn công dịp tết Mậu Thân sách sử đã đưa ra những con số sau đây: Trong đợt 1, không đầy hai tháng, quân dân ta đã loại khỏi vòng chiến đấu **147.000 địch** (con số này ít hơn con số địch bị thiệt hại trong mùa thứ hai là 151.000). Có nghĩa là con số 147.000 địch là con số thêm vào, trong đó 43.000 lính Mỹ.

- Cuộc tiến công chiến lược 1972, trong đó có cuộc tiến công Quảng Trị. Kết quả sau gần 3 tháng chiến đấu, cuối tháng 6/ 1972, ta loại khỏi vòng chiến đấu hơn 20 vạn quân ngụy, giải phóng những vùng đất đai rộng lớn đến hơn 1 triệu dân.

- Nếu làm một tổng kết cả bốn đợt thì có khoảng 500.000 địch bị loại khỏi vòng chiến. Gần một nửa số quân nhân chiến đấu ở miền Nam?

Đặc biệt không thấy nói đến số quân nhân bị tử thương trong dịp 30/4/1975

Nhưng một điều quá đặc biệt không kém là không có ghi số tổn thất của binh đội cộng sản, dù chỉ một người cũng không có. Trong khi đó, để bổ sung cho chiến trường miền Nam, chỉ tính trong 3 năm 1969/1971, cộng sản đã gọi động viên hàng trăm ngàn thanh niên mà 60% số thanh niên đó được gửi vào miền Nam. Có nghĩa là có 60 ngàn người được gửi vào Nam. Và sau khi ký hiệp định Ba Lê, miền Bắc đã gửi vào miền Nam thêm 200.000. Chưa hết, đầu năm 1975, miền Bắc đã đưa thêm vào miền Nam 57.000 bộ đội trong tổng số 108.000 theo kế hoạch của năm 1975.

Như vậy tính từ 1970, miền Bắc đã gửi vào miền Nam 300.000 quân lính cộng

sản. Vậy mà không một ai bị chết cả. Chết là thường, không chết là lạ.

Tôi không hiểu có một em học sinh nào thắc mắc, thế quân đội nhân dân ta chết mấy người? Thầy giáo lúng túng không biết trả lời, vì sách không ghi. Mày nói dối bắt đầu. Bị kích giáo dục từ đó.

Đảng nào cũng đã chiến thắng. Ngụy tạo những con số như thế để làm gì?

Nói cho cùng, sách giáo khoa là **linh hồn của bất cứ nền giáo dục nào**. Như thế, đây không phải là sách giáo khoa dùng để dạy học trò nữa, đây không phải linh hồn nữa mà là thứ sách tuyên truyền rẻ tiền, sách dạy nói dối, nói trá.

Cứ như thế mà tiếp tục dạy học trò, hậu quả là lừa dối, mất niềm tin. Hậu quả của một nền giáo dục sa đọa tinh thần.

Không thể nào đo lường hết được bằng con số những tác hại tinh thần của nền giáo dục này, di sản của cả bao nhiêu thế hệ mà phương châm là dối gạt.

Tựu chung, nền giáo dục ở VN là một **vòng xoáy luẩn quẩn** (cercle vicieux) vương mắc, cái nọ nảy sinh ra cái kia mà không biết phải bắt đầu từ chỗ nào.

Vòng xoáy Sách giáo khoa

Nội dung bài viết này chỉ giới hạn vào sách giáo khoa nên không thể đề cập đến vấn đề học giả, thi giả, bằng cấp giả cũng như chất lượng giảng dạy. Điều kiện giảng dạy như trường sở, lương bổng cho giáo chức, hứa tăng lương mà chưa tăng, phẩm chất giáo chức và chất lượng giảng dạy.

Sách giáo khoa về mặt **hình thức** in ấn một cách hết sức tùy tiện, in ấn cầu thả, giống như thứ giấy dùng xong một lần là bỏ. Bìa sách không phải bìa cứng hay simili, không phải là giấy, là trên giấy, nhưng dưới bìa. Giấy bên trong thì trên giấy báo một bọc. Sách vì thế không thể chuyên tay cho đàn em năm sau được. Ngay như học sinh, sinh viên bên các nước bên này, học xong một năm thì bán cho thế hệ đàn em. Tiết kiệm được biết bao nhiêu tiền.

Chính vì thế, năm nào cũng học sách mới, năm nào cũng in lại. Mỗi năm lời một triệu đô la. Nhưng cái lời của một triệu trong năm trước nay trị giá chỉ là đồng giấy vụn. Học sinh lớp sau ẽ cổ mua sách mới.

Mỗi năm sách mới, năm nào cũng sách mới mà nội dung không thay đổi gì. Đó là kẻ hở, là cái man trá bóc lột học sinh của hệ thống sgk của Bộ giáo dục. Và cho biết rằng có hơn 50 nhà xuất bản chia nhau mỗi lợi này.

Cái kẻ hở chỗ đó. Làm giàu bất chính ở chỗ đó. Chia chác tham nhũng ở chỗ đó. Bất nhân, bóc lột phụ huynh và học trò ở chỗ đó.

In nhiều như thế, học sinh **"bội thực"** vì sách giáo khoa. Ông bộ trưởng giáo dục đã có lần cân thử cặp sách của học sinh. Thấy là nặng, nhưng cũng đổ cho học sinh còn để nhiều thứ linh kinh trong cặp sách.

Hãy xem cách họ viết và xem cách họ chia chác. Một cuốn sách ngữ văn 10 mà cần đến 21 ông nội viết, tác quyền là 36.750.000 đồng. Tại sao lại cần nhiều người viết đến như thế? Và tại sao có cái nạn mỗi người chia nhau viết một vài tiết? Có cái gì giống nhau về nội dung, về văn phong, về cách trình bày, kết cấu trong dàn bài giữa những tiết đọc trong cùng một cuốn sách? Học sinh thay vì học một người nay phải làm quen với 20 ông viết khác? Có nghĩ rằng sẽ có những lung củng trong cách viết, trong lối suy nghĩ của mỗi người? Mỗi ông cầu được hơn triệu đồng.

À thì ra thế, chỉ là vấn đề chia trác trên sương máu phụ huynh và học trò.

Năm sau in lại, cầu nữa, cầu nữa mỗi năm. Những năm sau chỉ được cầu 25% trị giá cuốn sách, nhưng những ông nhà in, phát hành thì vẫn cầu đủ.

Không phải mình tác giả cầu, nhà in cầu, nhà xuất bản cầu, nhà phát hành cầu và cuối cùng nhà sách cầu.

Cũng không phải chỉ nhà in, nhà phát hành cầu. Những người này được cầu thì phải nghĩ "phải quấy" đối với những người cho phép họ cầu. Nhưng để đủ phải quấy với những người cho phép họ cầu thì bắt buộc nâng giá thành sản phẩm, nâng giá sà

lên thành giá ảo để thu về cái phí phí "phải quấy" được coi là chi phí nằm trong quá trình sản xuất.

Cái hệ thống tham nhũng ở VN nó phức tạp đến như thế, như rắn rết đến ngàn chân vậy. Có ăn có chia rõ ràng phân minh, dính chùm vào nhau.

Muốn giải quyết vấn đề này, cần xóa bỏ đặc quyền độc quyền in sách.

Sách tham khảo:

Không tưởng tượng nổi. Lấy tỉ dụ lớp 10 có những sách tham khảo sau đây: Bộ tranh công nghệ lớp 10, Bộ tranh ngữ văn lớp 10, Bộ tranh địa lý lớp 10, Bộ tranh sinh học lớp 10, Bản đồ Việt Nam, Việt Nam- Bản đồ trống, Bản đồ Việt Nam –Địa lý thiên nhiên, Bản đồ tự nhiên thế giới, Bản đồ các nước trên thế giới, Lược đồ chiến dịch Điện Biên Phủ. Muốn học hỏi thêm thì còn một lô sách về lược đồ: Lược đồ cách mạng tư sản Hà Lan, Lược đồ chiến tranh giành độc lập của 13 nước thuộc địa Anh ở Bắc Mỹ. Lược đồ các quốc gia Đông Nam Á cổ và phong kiến, Lược đồ chiến thắng Bạch Đằng, Lược đồ phong trào đấu tranh chống xâm lược Minh

Tất cả chỉ là câu chuyện buôn bán trong ngành giáo dục ăn trên đầu trên cổ học sinh, nhất là học sinh nghèo.

Ấy là chưa nói đến chất lượng giáo dục của những cuốn sách ấy.

Nay thì ông Phó Thủ Tướng Trương Vĩnh Trọng tính tới chuyện yêu cầu phải thanh tra tài chánh và công tác xuất bản sách giáo khoa tại Nhà xuất bản giáo dục. Chưa biết câu chuyện ngã ngũ ra sao?

Nói và làm là một chuyện khác. Cho đến nay thì vẫn chưa có kết quả thanh tra. Nhưng Nhà xuất bản giáo dục đang lo đến chuyện xóa độc quyền xuất bản SGK trong nay mai.

Đó là dấu hiệu một bước tiến

Kết luận

Gần đây, khi sang thăm VN, ông Lý Quang Diệu có tặng VN 4 bài học về giáo dục là: Một, phải biết giữ người tài. Hai, tiếng Anh, chìa khóa để tránh tụt hậu, Ba, giáo dục chỉ được phép thừa, không được phép thiếu. Bốn, hãy nuôi tham vọng cho sinh viên.

Những bài học đó đều hay cả, nhưng không áp dụng được, vì là những bài học về **cái có**. Nghĩa là chỉ có thể thực hiện những bài học đó khi nào giáo dục VN loại trừ được tất cả những mặt tiêu cực trong giáo dục, nghĩa là **biết nói KHÔNG**: Không với bằng giả, không với nạn thi cử gian lận, không với nạn chạy trường, không với nạn độc quyền sách giáo khoa, không với dối trá và không trung thực trong nội dung giảng dạy, không với nạn học gạo, học tủ, học thêm ... Và còn có bao nhiêu vấn đề giáo dục thì có bấy nhiêu nan đề về giáo dục.

Nhưng cái vòng xoáy oan khiên nhất vẫn là **mọi tội đổ lên đầu học trò**. Tham những thì học trò chịu. Không trường sở, học trò lãnh. SGK dở, thầy thiếu phẩm chất, nạn nhân đầu tiên và cuối cùng vẫn là học trò.

Hiện tượng học "**nhầm lớp**". Ai trách nhiệm học sinh lớp 7 mà chưa biết đánh vần, học sinh lớp tám, chưa biết làm các phép tính đơn giản? Ái có thể hiểu được chương trình học đặc biệt "sáng 6, chiều một". Buổi sáng, em theo học chương trình lớp 6 theo quy định, nhưng vì quá đốt, buổi chiều, em đi học lại chương trình kiến thức cơ bản ở lớp một.

Nay thì có nơi có đến 5, 6 ngàn học sinh học nhầm lớp. Tình trạng hết thuốc chữa

Và cho dù giải trừ được tất cả những cái Không trong giáo dục, mọi chuyện đều khả thi, đầy đủ và sẵn sàng, vẫn còn một vấn đề cuối cùng là chính bản thân người học sinh có đủ điều kiện để đi học hay không?

Không có tiền, không đủ ăn thì làm sao đi học. Cho dù có trường sở, có thầy giáo tốt, có sách giáo khoa tốt

Xin kể trường hợp em Nguyễn Thị Hậu mà báo chí trong nước đã đăng tải, em viết *"Mỗi buổi chiều bố đi làm về, phờ phạc rã rời. Con đau bột phát từ nội tạng cứ âm thầm hành hạ, khiến bố đau đớn lắm. Em chỉ ước sau này mình trở thành một bác sĩ"* Xin mẹ ngày mai cho con nghỉ học. Con không muốn lại thêm một gánh nặng trút lên đôi vai vốn đã yếu mềm của mẹ nữa. Bà Hương, mẹ của Hậu nhìn con, nước mắt lưng tròng: *"Dù có bán nhà, con cũng phải cố học hành cho nên người"*. Đây là cuộc sống của Hậu: "4 giờ sáng, Hậu dậy dọn dẹp bàn ghế, cùng mẹ mở quán bán hàng ăn 7 giờ tối, lại phải xách thùng sang hàng xóm lấy nước vo gạo về cho lợn ... vất vả như thế, nhưng Hậu không một lời than vãn Hậu đượm buồn: Để thực hiện được ước mơ, hoài bão của mình, em cần cố gắng vượt qua những khó khăn của đời sống thường nhật. Nhưng nhìn mẹ, nay ốm mai đau, lòng em lại xót lại ...

Được tin này, ông Bộ trưởng giáo dục đã đến thăm em Hậu và tặng em một học bổng để em có thể tiếp tục học. Nhưng xin hỏi ông Bộ trưởng giáo dục, ông cần bao nhiêu học bổng như thế để phát cho học sinh nghèo?

Nhà ông ở đâu? Ông chỉ cần ra khỏi nhà lấy xe đi từ Sài gòn xuống lục tỉnh và kéo theo một đoàn độ 100 chiếc xe đò để thu lượm trẻ em bỏ học ngoài đường phố, bác đảm với ông, khi về đến Sài gòn, không còn một chỗ trống nào trên 100 chiếc xe đò cả.

Riêng cá nhân tôi, tôi phải thú nhận những điều tôi viết chỉ là chuyện viết để mà viết. Vì chuyện giáo dục trong nước là chuyện dài muôn thuở mà bạn tôi trong nước góp ý là chỉ có **xóa bàn làm lại**.

Cùng lắm, tôi chỉ là "người bàn lùi" chuyện giáo dục. Có lẽ người bạn tôi trong nước sống ê chề với cái thực tế giáo dục ấy hẳn là có lý hơn tôi.

Nguyễn Văn Lục

- [1] Bàn lại vấn đề học vị tiến sĩ, Trần Văn Thọ, trích trong Một góc nhìn của người trí thức, tập 4, trang 289

- [2] Xem chương Ý thức nô lệ trong sách Xã hội và con người, Trần Văn Toàn trang 171

- [3] Phạm Ngọc Thuần với Nguyễn Mạnh Hà cùng sang Pháp du học năm 1942 và

đến năm 1945, cả hai đều theo chính phủ Hồ Chí Minh. Những người trí thức như Phạm Ngọc Thuận chỉ có hai con đường lựa chọn: Hoặc hợp tác với Pháp hoặc vào bưng biền để chống Tây.